

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **J. K.,** zast. Mgr. Stanislavem Němcem, advokátem, se sídlem Vinohradská 32, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 Ca 218/2009 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Stanislavu Němcovi **se nepřiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 6. 8. 2008 podanou u Městského soudu v Praze žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2008, č. j. MV-844-30-OSZ-OM-Ma-2008, a jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení žalovaného ze dne 14. 5. 2008, č. j. OSZ-12723-57/VD-Je-2008, kterým byl žalobci přiznán starobní důchod. Žalobce se ve stejné žalobě domáhal i přezkumu rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 14. 5. 2008, č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008, jímž bylo rozhodnuto, že žalobci náleží od 1. 6. 2008 výplata výsluhového příspěvku ve výši 2805 Kč měsíčně. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že při souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu se výsluhový příspěvek vyplácí pouze tehdy, je-li vyšší než důchod, a to ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem. Rozdíl se zjišťuje ke dni přiznání

důchodu. Ode dne přiznání starobního důchodu se za výsluhový příspěvek považuje toliko rozdíl mezi náležejícím starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem. Od 1. 6. 2008 pak byl podle uvedeného rozhodnutí žalobci přiznán starobní důchod ve výši 6027 Kč, výsluhový příspěvek ke dni přiznání starobního důchodu činil 8832 Kč. Rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem tedy činí 2805 Kč a od 1. 6. 2008 proto žalobci náleží výplata výsluhového příspěvku v této výši.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2009, č. j. 2 Cad 131/2008 - 59, byla žaloba proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 14. 5. 2008, č. j. 14. 5. 2008, č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008, vyloučena k samostatnému projednání.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 Ca 218/2009 - 43, byla žaloba proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení žalovaného ze dne 14. 5. 2008, č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008, odmítnuta. Soud v odůvodnění tohoto usnesení uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 27. 8. 2009, č. 150/2009. Rozklad proti tomuto zrušujícímu rozhodnutí byl pak zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 29. 1. 2010, č. 10/2010. Proti rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu žalobce nepodal správní žalobu. Podle soudu je základním předpokladem řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu existence žalobou napadeného rozhodnutí. V daném případě bylo napadené rozhodnutí zrušeno na základě mimořádného opravného prostředku ve správním řízení dříve, než soud mohl o žalobě rozhodnout. Zrušené rozhodnutí správního orgánu přitom soud nemůže přezkoumávat ani ho zrušit. Je tedy dán neodstranitelný nedostatek podmínky řízení, a proto soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl, že rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby je nicotné, neboť žaloba byla odmítnuta bez právního důvodu. Soud se v žalobním řízení nevypořádal s námitkami ani se žalobcem předloženými listinnými důkazy, což je v rozporu s § 52 a § 77 s. ř. s., a byla tím založena podstatná vada řízení. Soud podle stěžovatele pochybil, když nevyslovil nicotnost rozhodnutí Policie České republiky ze dne 14. 12. 1995, ačkoliv nicotná jsou i další navazující rozhodnutí. Stěžovatel dále obsáhle odkazoval na další, s předmětnou věcí nesouvisející rozhodnutí správních soudů či Ústavního soudu. Kasační stížností napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žaloba byla odmítnuta s odůvodněním, které je v rozporu se soudním spisem. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 Ca 218/2009 - 43, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Po uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti stěžovatel adresoval Nejvyššímu správnímu soudu značné množství příloh, obsahující zejména kopie rozhodnutí správních orgánů či soudů v jiných jeho věcech.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel vyslovil v kasační stížnosti přesvědčení, že Městský soud v Praze v předcházejícím řízení nezákonně rozhodl o odmítnutí jeho žaloby, uplatnil tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož je možné kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. Stěžovatel namítá, že soud nesprávně posoudil skutečnost, že rozhodnutí, proti němuž podal správní žalobu, již bylo zrušeno v rámci správního řízení, a proto podání žaloby proti takovému rozhodnutí není přípustné. Dále stěžovatel tvrdí, že Městský soud v Praze zatížil řízení vadou, neboť se nevypořádal se všemi jeho důkazními návrhy. Navíc stěžovatel označil rozhodnutí Městského soudu v Praze za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

V logice přezkumu usnesení Městského soudu v Praze se Nejvyšší správní soud musí zabývat nejprve námitkou o jeho nepřezkoumatelnosti. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) vyplývá, že jedním z požadavků plynoucích z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v § 54 odst. 2 s. ř. s.

V daném případě je však z napadeného rozhodnutí zřejmá úvaha, která soud vedla k předmětnému výroku o odmítnutí žaloby. Soud dospěl k závěru, že v daném případě není dána jedna z podmínek řízení, neboť rozhodnutí, jež bylo napadeno správní žalobou, bylo zrušeno cestou mimořádných opravných prostředků ve správním řízení. Tuto skutečnost soud správně podřadil pod § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za uvedené procesní situace pak nebylo povinností soudu vypořádat se s námitkami uplatněnými stěžovatelem v žalobě, neboť věc vůbec nedospěla do stadia meritorního přezkumu. Proto rovněž nemohla být z výše uvedených důvodů založena ani vada řízení spočívající v tom, že soud nezohlednil listinné důkazy předložené stěžovatelem v průběhu žalobního řízení. Jelikož nebylo možné již neexistující žalobou napadené rozhodnutí věcně přezkoumat, neprováděl Městský soud v Praze ani dokazování. Proto tedy nemohla být založena vada řízení tím, že se soud nevypořádal se stěžovatelem předloženými listinnými důkazy.

V souzené věci není sporu o tom, že rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení žalovaného ze dne 14. 5. 2008, č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008, bylo na základě mimořádného opravného prostředku zrušeno rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 27. 8. 2009, č. 150/2009. Rozklad stěžovatele proti tomuto rozhodnutí byl poté zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 29. 1. 2010, č. 10/2010. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 8. 2. 2010 a stěžovatel proti němu nepodal správní žalobu.

Všechny tyto skutečnosti postavil najisto Městský soud v Praze před vydáním svého rozhodnutí a ani Nejvyšší správní soud v nich neshledal žádný rozpor.

Navíc Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2012, č. j. 7 Ca 106/2009 - 103, bylo zrušeno také rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 11. 2008, č. 644/2008, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2008, č. j. OSZ-12723-58/VD-Je-2008, které je předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci. Není tedy žádných pochybností o tom, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, podle nichž měla žalobci náležet od 1. 6. 2008 výplata výsluhového příspěvku ve výši 2805 Kč měsíčně, byla zrušena a nevyvolávají tak žádné právní účinky.

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, podle něhož je skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí bylo předtím, než soud o žalobě rozhodl, zrušeno na základě mimořádného opravného prostředku ve správním řízení, důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť pravomocným zrušením napadeného rozhodnutí odpadla jedna z podmínek řízení, bez níž nelze v řízení o žalobě pokračovat.

Uvedený právní závěr koresponduje i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006 - 95, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že je-li v rámci přezkumného řízení vedeného správními orgány žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno, nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé, neboť odpadl předmět řízení, v důsledku čehož krajský soud podanou žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínek odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud se nezabýval listinami předloženými stěžovatelem v kasační stížnosti, případně i později po uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti, neboť tyto listiny neměly relevanci pro posouzení toho, zda Městský soud v Praze rozhodl o odmítnutí žaloby stěžovatele v souladu se zákonem. Právě a pouze tato otázka byla přitom předmětem přezkumu Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud se rovněž nezabýval obsáhlými stížnostmi žalobce na rozhodnutí státních orgánů či soudů v jiných jeho věcech, neboť ani to nebylo předmětem jeho přezkumu v tomto řízení o kasační stížnosti.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně
v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Advokátovi Mgr. Stanislavu Němcovi, ustanovenému stěžovateli usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2012, č. j. 4 Ads 72/2012 - 58, soud odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti

nepřiznal, neboť tento zástupce neučinil v řízení o kasační stížnosti žádný úkon právní služby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. listopadu 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu